

מסכת מנחות

פרק ז

א. התודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות, שהן שש מדבריות, שתי איפות, האיפה שלש סאין, עשרים עשרון, עשרה לחמץ ועשרה למצה. עשרה לחמץ, עשרון לחלה. ועשרה למצה, ובמצה שלשה מינין, חלות ורקיקים ורבוכה. נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין, שלש חלות לעשרון. במדה ירושלמית היו שלשים קב, חמשה עשר לחמץ, וחמשה עשר למצה. חמשה עשר לחמץ, קב וחצי לחלה. וחמשה עשר למצה, והמצה שלשה מינין, חלות ורקיקים ורבוכה, נמצאו חמשת קבים לכל מין, שתי חלות לקב:

ב. המלואים היו באים כמצה שבתודה, חלות ורקיקים ורבוכה. הנזירות היתה באה שתי גדות במצה שבתודה, חלות ורקיקים, ואין בה רבוכה, נמצאו עשרה קבים ירושלמיות, שהן ששה עשרונות ועדוין. ומכלן היה נוטל אחד מעשרה תרומה, שנאמר (ויקרא ז), והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה'. אחד, שלא

יטל פרוס. מפל קרבן, שיהיו כל הקרבנות שוין, ושלל יטל מקרבן לחברו. לפהן הזרק את דם השלמים לו יהיה, והשאר נאכל לבעלים:

ג. השוחט את התודה בפנים, ולחמה חוץ לחומה, לא קדש הלחם. שחטה עד שלא קרמו בתנור, ואפלו קרמו כלן חוץ מאחד מהן, לא קדש הלחם. שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה, קדש הלחם. שחטה ונמצאת טרפה, לא קדש הלחם. שחטה ונמצאת בעלת מום, רבי אליעזר אומר, קדש, וחכמים אומרים, לא קדש. שחטה שלא לשמה, וכן איל המלואים וכן שני כבשי עזרת ששחטן שלא לשמן, לא קדש הלחם:

ד. נסכין שקדשו בכלי ונמצא הזבח פסול, אם יש שם זבח אחר, יקרבו עמו. ואם לאו, יפסלו בלינה. ולד תודה ותמורתה, והמפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה, אינו טעונים לחם, ששנאמר (ויקרא ז), והקריב על זבח התודה, התודה טעונה לחם, ולא ולדה ולא חליפתה ולא תמורתה טעונים לחם:

ה. האומר הרי עלי תודה, יביא היא ולחמה מן החליו. תודה מן החליו ולחמה מן המעשר, יביא היא ולחמה מן החליו. תודה מן המעשר ולחמה מן החליו, יביא. התודה היא ולחמה מן המעשר, יביא. ולא יביא מחטי מעשר שני, אלא ממעות מעשר שני:

ו. מַנִּין לְאוֹמֵר הָרִי עָלַי תּוֹדָה, לֹא יָבִיא אֱלֹא מִן הַחֲלִין, שְׁנֵאמַר
(דברים טז), וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר, וְהָלֹא אֵין פֶּסַח בָּא
אֱלֹא מִן הַכִּבְשִׁים וּמִן הָעִזִּים. אִם כֵּן, לָמָּה נֶאמַר צֹאן וּבָקָר. אֱלֹא
לְהַקְיֵשׁ כָּל הַבָּא מִן הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן לִפְסֹחַ, מֵהַ פֶּסַח, שֶׁהוּא בָּא
בְּחוּבָה, אֵינוֹ בָּא אֱלֹא מִן הַחֲלִין, אֲףִי כָּל דָּבָר שֶׁהוּא בָּא בְּחוּבָה, לֹא
יָבִיא אֱלֹא מִן הַחֲלִין. לְפִיכָךְ, הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי תּוֹדָה, הָרִי עָלַי
שְׁלָמִים, הוֹאִיל וְהֵם בָּאִים חוּבָה, לֹא יָבִאוּ אֱלֹא מִן הַחֲלִין. וְהִנֵּסְכִים
בְּכָל מָקוֹם לֹא יָבִאוּ אֱלֹא מִן הַחֲלִין: